

Posílám
Ti
Pusu!

Jiří London Votruba

Posílám
Ti
Pusu!

Jiří London Votruba

Věnuji tuto knížku hezké a moudré ženě, kterou jsem pojmenoval Betty. Ta se o jejíž zrod přímo zasloužila. Proto má stále svou komůrku v mém srdci!
Autor.

Ani nevím, kde se to vlastně stalo. Ale to přece vůbec nevadí!

Zkrátka: Kdesi uprostřed světa stojí strom. A ten ve svých listy pokrytých větvích ukrývá jablíčka. Spoustu jablíček! Jenomže v těchto jablíčkách se schovávají Pusy a Pusinky. Každá jiná! Jednou za čas přiletí ptáček a některé jablíčko shodí. Jakmile dopadne, vyletí z něho Pusa. Pokaždé zvláštní!

A právě o nich je tahle knížka pro Vás napsána.
Hezké počtení!

Jednou mi, milá Betty, poslala známá svoji fotku. Byla na ní taková rozesmátá, na hlavě lehounkou plátěnou čepici.

Říkal jsem si: „Co pod ní má?“... Už vím! Přece **Pusu: Pod čepicí.**

Leží si tam v teplíčku, na měkkých a provoněných vlasech, pospává a vůbec se jí nechce nic dělat.

Určitě tu situaci znáš! Tenhle pocit asi občas potřebujeme každý. Jenomže pak zazní pusí povel k odletu. Ještě jednou se protáhne, ošplíchne si oči rosou, aby se na adresáta pěkně usmívaly, a začne se oblékat. Samozřejmě něco, co jí hodně sluší. A když už je hotova, na nohách má elegantní střevíčky, vyrazí.

Pardon! Ještě chvilíčku před tím, se mrkne do své malinké kabelky, jestli si nezapomněla klíček od té komůrky pod čepicí.

Vždyť, až se zase vrátí, trocha příjemného tepla a nádherně uspávající vůně tam určitě ještě zůstane.

Zkusím Ti dnes, má milá, poslat **Pusu: Houbičkovou**. Ta se uplatňuje v době náhlého pomnutí se hub v přírodě okolo nás.

To se tam hemží houbaři i houbařkami, kteří se zoufale snaží, aby své košíky nepřinesli domů prázdné. V lese se navzájem předhánějí, u svých známých pak přeháněním, jak velké houby našli. Ty před očima adresátů těchto zpráv rostou a rostou, až se bojím, že už mohou složit jedině za deštníky pro případ, začne-li náhle pršet. Do hrnce či na plech se určitě nevejdou!

A v okamžiku, u těch, co tuto slovní půtku nevyhráli, nastupuje právě zasílání už zmíněné Pusy. Ta nepřiletí oponentovi na tvář, ale zjeví se kousek před ním na zemi. V podobě nádherného hříbu. A když se pro ni sehne, je rázem pryč! A pak se opakuje nové objevení Pusy, tedy hříbu, nové sehnutí sběratele. Pokračuje to tak dlouho, až ten obdarovávaný, vlastně vůbec ničím, rozmrzele řekne: „Co to pořád je? Já se snad na to vykašlu!“

...Jak to nakonec dopadne, má milá, nevím! Já do lesa na houby nechodím. Vždyť ani nepoznám hříba praváka od hořčáka.

Tentokrát k Tobě, má milá, míří **Pusa: Letecká!** Jak jinak, na prdýlce má cedulku Par Avion, a dělají s ní takové pumprnágle, aby to někdo nepopletl a neposlal ji třeba vlakem. Někdy ji odešlou klasickou leteckou poštovní linkou, jindy tryskáčem, ale když to nepospíchá, přilípnou ji třeba na obyčejnou papírovou vlašťovku. To se ovšem ta vlašťovka musí umět složit a pak pořádně hodit. Aby neskočila jen tam, odkud vyletěla. ...

Jednou ji poslali balonovou poštou. Vítr nějak zadul, hnal balon jinam. Tak museli počkat, až se uklidní a zamíří s Pusou správným směrem. Jenomže to se ale stejně také nějak nepovedlo a adresát zuřil, že mu nedošlo nic. Byla z toho šlamastika, vyšetřoval ji i úřad leteckého a poštovního provozu. Padly nějaké pokuty! Ale vím, že paní poštmistrová, která si s tím na místě zbloudění Pusu nejlépe poradila, dostala sama mimořádnou Pusu od pana leteckého inspektora. A byl zase klid! ... Už nic neříkám a jen tu Pusu odesílám!

Neslyšíš, Betty, už něco nad hlavou? Je to někdy pořádný fofr, jak rychle letí!

